יציאה ממצב של תקיעות אסטרטגית

written by דוד מ' וינברג | 05.08.2024

מתקפות ה-7 באוקטובר (פלישת חמאס לישראל) וה-14 באפריל (התקפת הטילים של איראן על ישראל) דורשות שירושלים תשחרר את עצמה מפרדיגמות אסטרטגיות מיושנות. החיסולים הממוקדים של מנהיגי טרור ב-30/31 ביולי רומזים שישראל אכן עושה זאת.

הם מרמזים שישראל יוצאת מהתקיעות האסטרטגית. נראה שההנהגה הפוליטית והצבאית של ישראל מבינה סוף סוף שאין לישראל ברירה אלא להתמודד מול איראן במלחמה הנמשכת 40 שנה והולכת ומסלימה במהירות נגדה. הלוואי שגם שאר העולם יתעורר למציאות הזו!

המציאות האסטרטגית הזועקת היא שאיראן שיגרה לגבהים אטמוספריים את הניסיון ההגמוני שלה לשלוט במזרח התיכון ולחנוק את ישראל. היא עושה זאת באמצעות חמאס, חיזבאללה והחות'ים; באמצעות מתקפת הטילים המסיבית על ישראל ישירות מאיראן; ובאמצעות היכולת הגרעינית המתקרבת שלה.

זכרו שלחיזבאללה (איראן) עדיין יש 180,000 טילים, רקטות וכלי טיס בלתי מאוישים בלבנון המכוונים לישראל, והצפון של ישראל הפך לנטוש ומוכה. לא ניתן להמתין או להתעלם מכך עוד.

כן, היכולות המודיעיניות והמבצעיות המרשימות שהודגמו בשני החיסולים המדויקים של אויבים מרכזיים (שימו לב: גם אויבי המערב) הן נקודת ציון חשובה במאמץ לשקם את מעמד ההרתעה של ישראל לאחר קריסת ה-7 באוקטובר.

אבל החיסולים המוצדקים והמוצלחים אינם משנים את התמונה האסטרטגית הכוללת, וגם לא יפחיתו באופן מספיק את המתקפה האיראנית רחבת ההיקף על ישראל (ועל המערב). אם בכלל, החיסול בביירות של פואד שוכר, ראש המטה של חיזבאללה, מקרב את תאריך הפעלת הארסנל של קבוצת הטרור.

הדבר הגרוע ביותר הוא שהתפיסה של ישראל כ"תקועה" תשתרש בטהרן או ברחבי העולם. המצב הכי לא בריא הוא שישראל תישאר "תקועה" ואינה מתקדמת מול החמאס בעזה, בהתמודדות עם חיזבאללה בלבנון, בהשתקת תאי טרור ביהודה ושומרון, בטרפוד עמדות ה-IRGC בסוריה, ובחבלה במתקנים גרעיניים באיראן.

להיות תקוע הוא גם מצב שבו ישראל מופרעת דיפלומטית או צבאית בכל כיוון על ידי בעלות ברית טובות כוונה אך חלשות; על ידי בעלות ברית שמרמות את עצמן לחשוב שאיראן (עם התמיכה הרוסית שלה) אינה מעורבת כבר במלחמת העולם השלישית נגד המערב; על ידי בעלות ברית שמעדיפות שקט זמני על פני ניצחון בר קיימא. זהו המצב הלא מקובל והמסוכן שבו ישראל נמצאת.

לצערנו, היעדים האסטרטגיים של ישראל הפכו למוגבלים מדי בעשורים האחרונים, נחשלים על ידי תהליך השלום הכושל של אוסלו עם הפלסטינים ותהליך השלום הכושל של אובמה עם האיראנים. מהלכים אלה הדגישו שקט, שיתוף פעולה, הכלה והישרדות, על חשבון עקרונות, דומיננטיות וניצחון. הם גרמו לעמדות כנועות במקום עמדות התקפיות נחוצות.

כתוצאה מכך, אפילו ברגע זה ממש לוחצים על ישראל לנטוש את מטרתה של חיסול החמאס, ובמקום זאת להעדיף סיוע הומניטרי לאוכלוסיית האויב ולהסכים לשחרור רוצחים פלסטינים (כולל פורעי ה"נוחבה" של חמאס).

על ישראל גם מופעל לחץ לספוג את המשך ההתקפות של חיזבאללה ולהסתפק בעוד "הסדר" דיפלומטי חסר ערך, אשלייתי, שימשיך לאיים על ישראל מדרום לבנון, ולהימנע מ"תגובה בהסלמה" לכל תגובה שאיראן תגיב כעת לחיסולים של 30/31 ביולי.

אם יאומצו קווי מדיניות כאלה הם יהוו תבוסה אסטרטגית גדולה עבור ישראל, כבלים שיגרמו לסיכון הישרדותה של ישראל כמדינה עצמאית במזרח התיכון.

הקמפיין המתמשך של ממשל ביידן לעכב, להרתיע ולבסוף למנוע כיבוש צבאי נוסף בעזה; ולעכב, להרתיע ולבסוף למנוע עימות נוסף עם איראן מלווה באיומים מתמידים לשלול גיבוי דיפלומטי ונשק אם ירושלים לא תשים לב לאזהרות וושינגטון הוא נוסחה לתבוסה גדולה. ולכן, יש להתנגד לכך.

העצה של הנשיא ביידן לישראל (לאחר ה-14 באפריל) "לתפוס את הניצחון", לספוג את הזעם שלה, להסתמך על סנקציות מערביות נגד איראן בלבד כ"תגובה חכמה", ובאופן כללי "להימנע מהסלמה" היא עצה מסוכנת.

ובנוסף לכישלון האמריקאי להרתיע את איראן מלתקוף ישירות את ישראל, ביידן ומזכיר המדינה שלו אנתוני בלינקן מונעים כעת את הסיכוי לניצחון אסטרטגי נגד איראן על ידי הכרזה פומבית (וטיפשית) שוב ושוב שאמריקה אינה מחפשת עימות עם איראן, ושוושינגטון לא הייתה מעורבת בהתקפות הממוקדות של ישראל על מנהיגי הטרור.

זהו טירוף אסטרטגי! כאשר אמריקה חוששת מהסלמה יותר מאשר איראן, הדרך לתבוסה מערבית ברורה. אם ישראל חוששת מהסלמה יותר מאשר איראן, טהרן תצעד כל הדרך לירושלים עם התקפות עוד יותר גדולות וקשות.

אכן, יש ניתוק גדול בין האופן שבו ישראל רואה את המלחמה הנוכחית לאופן שבו היא נתפסת בחו"ל. הפער עצום, חמור ומפחיד.

ברחבי העולם, רוב המנהיגים רואים את הסכסוכים הנוכחיים כקונפליקטים מסוכנים (עם מחיר הומניטרי נורא) שיש לסיימם במהירות, עם חזרה מהירה להסכמים דיפלומטיים (בין אם בנוגע לפלסטינים, איראן או כל נושא אחר).

לעומת זאת, עבור כמעט כל ישראלי סוף סוף התבהר שהמדינה ניצבת לפני מלחמת התשה ארוכה; מלחמה קיומית; מלחמה בקצה של "התנגשות הציביליזציות", של "הציוויליזציה המערבית מול הברבריות" (כפי שאמר נתניהו בקונגרס); מלחמה שתימשך עשורים, עם עליות ומורדות, התחלות והפסקות אש רעועות אבל מלחמה שחייבת להסלים כדי למחוץ את כוח המחץ האיראני.

זהו הלקח שהישראלים למדו מההתעלמות לאורך העשורים האחרונים מהבנייה הצבאית בגבולות הדרומיים והצפוניים של ישראל בחסות איראן. תיקון המצב ייקח זמן רב. ביטחון יושג דרך קרבות ארוכים (כמו המאבק המתמשך מזה עשרה חודשים בעזה, שעדיין לא הסתיים) ותבוסה חד-משמעית של אויבי ישראל, ולא באמצעות הסכמים דיפלומטיים ריקים או הבטחות.

לכן, בעוד שישראל יכולה ותנהל מו"מ פה ושם להפסקות אש בקונפליקטים (בתקווה לשחרור בני הערובה הישראלים שבידי חמאס), הווקטור הכללי הוא של מלחמה ארוכה נגד איראן והשליחים שלה. נדרשים סבלנות וחוסן למאבק ממושך.

אויבי ישראל בהחלט מבינים את הדברים כך. חמינאי של איראן, נסראללה של חיזבאללה, הנייה (המנוח) של חמאס, ועבדול מאליק אל-חות'י של החות'ים הצהירו בפומבי שהקרבות הנוכחיים הם תחילתה של מלחמת התשה ארוכה שהם מתכוונים להמשיך בה ככל שיידרש עד לחיסול ישראל.

הקריאה להתעוררות עבור ישראלים היא רב-רמתית. היא מתחילה עם גילוי החולשה של צה"ל (שבא לידי ביטוי בכישלונות ה-7 באוקטובר, ובחוסר ההכנה למלחמה ארוכה וקשה נגד חמאס וחיזבאללה), דרך הפרדיגמות הדיפלומטיות הכושלות שננקטו על ידי קשת רחבה של מנהיגים פוליטיים בישראל, והיא ממשיכה עם הזעזוע מהמחאות האנטישמיות והאנטי-ישראליות המוחלטות ברחבי העולם.

אבל מעל לכול, הקריאה להתעוררות עבור ישראלים נעוצה בגילוי שהמנטליות ה"ליברלית" המערבית אינה מסוגלת להכיר בצורך בניצחונות צבאיים מוחצים בסגנון מלחמת העולם השנייה על אויבים שמצהירים בגלוי על עצמם כג'יהאד עם מטרות רצחניות נגד ישראל והמערב, עם כל הכוונה להמשיך בכך ברציפות "לעד".

עבור רוב המערביים (כולל יהודים רבים וכמה ישראלים), הצגה זו של המצב (שמתנהלת "מלחמה נצחית") היא כפירה כי היא כוללת שימוש בלתי נמנע בכוח צבאי מסלים במקום פשרה דיפלומטית מתמדת וכי היא, איך לומר, מפחידה.

השגת ניצחון במאבק זה דורשת גם מחויבות אידאולוגית עמוקה ונכונות להקרבה עבור עיקרון, שהן תכונות שחסרות כל כך בעולם המערבי הפוסט-דתי, הפוסט-אידאולוגי והחומרני של היום. וגם אף אחד אינו אוהב כשיהודים מנפנפים בצורך להגן על עקרונות וחירויות.

ישראל אינה יכולה עוד להיות כלואה על ידי חולשה כזו. אולי התקיפות של ה-30/31 ביולי הן תחילת השתחררותה של ישראל מאזיקים צבאיים ודיפלומטיים בלתי אפשריים שוושינגטון ואחרים מנסים להצמיד לידיה של ירושלים.

התפרסם באתר ערוץ 7, בתאריך 05.08.2024.